

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbiske njedželske łopjeno

W Budyschinje

1. haprleje 1934

Bauhen

Jutry.

Mark. 16, 1—8.

„Budź khwalba rowa pschelarnej,
Kiž wumrěł je na Golgatha!
Čzesć dajće žwojom' wujednarnej,
Wn hrěšćnizn, haleluja!“

Tak nam dženka jatlinčzi i njebjeskich wyschin, tak dženka nam pschiwolała swony a pschinježu nam wulke wjekele po srudobje, trošćt po plakanju, nadžiju po tnschnosćzi. — Nad čžemnosćzu Čzicheho pjatka, nad hubjenštwom tutoho žwěta, nad strachom žmjerče je sřhadžalo jutrowne Bože žłóncžko. Sawčerawšim běchmy žo šhromadžili pod kšichžom na Golgatha. Srudoba w našej wutrobje knježesche, hdnž widžachmy Sbožnika žwěta w jeho čžerpjenju a hórćich bolosćach. Dženka pak našy Sbožnik psched nami steji jako rowa šbudženn, kotryž je žmjerčzi móž wšak a žiwjenje a njeschodnosć na žwětko pschinježł a jako dohycer nad rowom a žmjerčzu nam pschiwola: „Ja žym žiwn a wn budžecze tež žiwi!“ — Jutry žu žwjedžen žiwjenja a wjekele. To žu Žesufowi wučžomnizn šhonili. Sa samknyjnymi durjemi žedžachy. Boži žud čžezko na nich ležesche. Na jene dobo řekasche: „Žesuf je žiwn!“ Hšchće njehaja to wěricž — ale wotwaleny kamjeń je se žwědkom ja to, jo je našy Sbožnik žwoje žłowo dopjelnił: „Na tšecžim dnju budu řažo i morwny stannčž.“ Kajke wjekele do wutrobow wučžomnikow řacžahny! Žich wjekele budž tež naše wjekele, žebi rozpominajo žwjaťu jutrownu wěrnosćž: Wašy Bóh je žiwn! Wašy Sbožnik je žiwn! Wašy morwi žu žiwi! Wn budžecze tež žiwi!

„Mój Božo, čžehodla žy mje wopušćezł?“ tak žmy my Čzichi pjatł našeho Sbožnika řkšcheli na kšichžu řkoržicž. Wučžomnizn to řamžne řacžuwachu. Řak móžachy hšchće žo

nadžijecž, hdnž běsche žo jim najlubšche wšako, řchtož na tutym řwěcže wobředžachu, jich lubowany Řnjes a Sbožnik? Esnadž Žesufowi njepřechezłjo žo jim nětko řmějachu: „Hdže je nětko wašy Řnjes?“ Wot Boha žo řacžuwachu wopušćezeni, běchu kaž řtadko hjes pařtrja. Žim žo džěsche kaž nam, hdnž řmy lubeho čžlowjeła šhubili, kotrehož řmy se žwojej žylej wutrobu lubowali. Hdnž po pschewodženju domoj pschindžemy, wřchudžom lubny řemrětny pobrachuje — čžezko leži Boža ruka na naš —, my žo prařchamy: „Čžehodla, Řnježe, čžehodla?“ — Ale řak wjekele běsche potom wučžomnikam wořoko wutrobny, hdnž jutrowna powěscž pschindže! Mały wořomik běsche jich Bóh Řnjes wopušćezł — nětko pak běchu wot njeho řónowani i hnadu a se řmilnosćzu. — „Bóh je žiwn!“ to čžedža Jutry nam pschipowědacž. Běsche w řandženym lěřtostku, hdžež ras němřki řilosof to řłowo řiřasche: „Bóh je morwn“. Hřtorija je dopořasala, řo je žyle nawopak. Haj, druhdn žo nam řdasche, kaž by Bóh Řnjes mjelcžak, wořebje hdnž řu jeho řwjate mjeno w řjawnosćzi hanili. Ale čžim bóle je wón potom žwoju móž řnowa pořasak. „Bóh je žiwn“ — tež ty to řhonřch we řwojim žiwjenju. Pschindu druhdn dnny, hdžež tež ty dnřbřch řřches řrudobu a tnschnosćž hřčž, ale njeje to pschezo řbožnych čžinjazy trošćt řa tebie:

Bóh je žiwn,
Njepłacž wřchak, o ty řrudna duřcha,
Čžiznje tebie twój řkšichž řnak,
To žo čžerpicz řkšucha.
Čžerp dha wřchak, Bóh čžze řak
S čžernjow róže řłodžicž,
Ř wjekele cze wodžicž.“ —

Na Čzichi pjatł Jutry pschindžechy — řak tež pola naš řřches nóz ř žwětku dže. — A to tebi pořasuje twój Sbožnik, kotryž je ř morwny řtannł. „Twój Sbožnik je žiwn.“ Žesuf

njeběšče sa ſwojich wučžomnikow jenož pšhecžel, njeběšče jenož dobroczel ludži — ale běšče **S b ó ž n i k**, wo kotrymž ſmy Hody ſpěwali:

„Wón wam wšchu ſbóžnošč pščinješe,
Kiž Bóh wašch Wótž wam ſlubik je,
So bñšcže w jeho kraleftwoje
wy ſ nami wěcznje bñdili.“

Bjes jutrownej powěšcže by ſo w jahrodže Joſefa ſ Arimathije žyła nadžija čłowjekow khowala — by naſch **S b ó ž n i k** był, profeta, kiž nowu wučžbu pščinješe —, ale njeby naſch **S b ó ž n i k** był. Jeho ſwojatu móž hišcže dženſa ſhonik. W kščižu leži naſcha ſbóžnošč. Jeſuſ nam połaſuje pucž ſ čžemnoščje hrěchow a ħubjeñstwa. Eswětło do naſcheho žiwjenja pada. Wšchitžy ħlubžachmy jako wowžy — wón naſ roſkwětluje a wobarnuje pšched ſmym. Naſche žyłe žiwjenje njeby žaneje wažnoščje ſa naſ měło, hdy njebychmy ſwojatu powěšč měli: „Ja ſmy žiwy a wy budžecže tež žiwi!“ Tuto ſłowo naſ troſchtuje w žiwjenju a w ſmjercži.

„Ščtó nam kamjeñ wot rowowych durjow wotwali?“ ħlyšchimy žony ſo praſhecž, kiž jutrowne ranje ſahe k rowu won džeja. Tak ſo druhdy hišcže dženſa praſchamy, hdyž ſmy ſhonili, kaſtu móž ſmjercž ma. Styſkne praſchenja we naſchej duſchi naſtanu: „Hdyže ſu naſchi njeboh lubi? Ščtó nam wotwali kamjeñ, kiž nad potajñstwom wumrěcža a ſmjercže leži?“ — Rudžo naſ troſchtuja ſ rjanymi ſłowami wutrobneho ſobudželbracža na naſchim horju a žarowanju. Ale ſčto nam najlěpje mēnjeny troſcht pomha, hdyž tu wěſtošč nimamy: „Naſch drohi ſemrěty je tam čžahnył, hdyž je Jeſuſ jemu doprědka ſchoł, měſtno pšchihotowacž.“ Jeſuſ je přenicžki był mjes tymi, kotřiž ſu wužnyli. Nětko ſwojich lubnych horlach pytamy, hdyž duſcha ſwój ſtatof a dom namala. „My na Knjeſa ſmy kšcženi, kaž wjele naſ tu je, pšches njeho wukupjeni ſa měſto Žionſke.“ — Na tebi leži, mój kšhecžijano, hacž džeſch jónu k tamnej kraſnošči ſańcž. Dyrbiſch hižo na ſemi ſe ſwojim **S b ó ž n i k**om žiwy bycž.

„Wy budžecže tež žiwi!“ Prawe žiwjenje w Jeſuſu wjedzemy, hdyž ſwojim hrěcham wumrjemy a w nowym žiwjenju kłodžimy. Hake potom ſo naſche prawe žiwjenje ſapocžnje, hdyž ſmy ſwojeho **S b ó ž n i k**a namakali. Někotryžkuli ſwoje žiwjenje, tutón ſwojaty Boži dar, njewužitnje wužiwa. Ženje njeje ſhonik, kaſ Jeſuſ naſche žiwjenje pšchekraſni. Ščto potom budže, hdyž dyrbi w ſtarých lětach wrócžo hładacž na ſhubjene žiwjenje, na ſtomdžene ſkladnoščje, to abo tamne lěpje čžinicž? Roſkacže pšchidže druhdy pšchepoſdže. Kóžde Jutry nam pšchiwolaſa: „Budž žiwy ſ Jeſuſom, potom budžeſch ſbóžny.“ **S b ó ž n i k** hižo na ſemi, ſbóžny pak tež jónu, hdyž rěka wotſal čžahnyčž. Esmjercž ſa naſ njebudže wjažy wumrěcže, ale ſbožowne domoſhicže do wěczneje domiſny. Tuž ſ wjeſhelom móžemy ſpěwacž:

„Pšches proch a ſwět poſbēhnyeny
Jónu ſažo wožiwju,
K wótžam w rowje ſtowarſchenny
Budu ſtanycž ſ kraſnoščju.
Halleluja! wulka kraſnošč
Mi pšches row a kłacže kčže,
Mi ſo ſwěcži ſbóžna jaſnošč:
Esmjercž mje ſkaſycž njemóže!“

Hamjeñ.

Jutry.

Nětko, ſtyſkne, bojaſliwe,
Wutrobny ſo ſradujcže.
Khrñſt, naſch Wumožnik, je žiwy,
Eſam nad ſmjercžu dobył je!

Tak pšches njeho wumožene
Čłowſtvo ſ helſkej' možy je,
E hrěchow nožy wuwjedžene,
Duſche ħnadu pytaže.

Wjeſelcže ſo, mēr a ſbože
Haj, tež Bože džěcžatſtvo,
Hrěchnik ħudy doſtač móže!
Esrědnika ħwal kšhecžanſtvo!

Khrñſt je žiwy, ſkała naſcha!
Hdyž naſ tudy na ſemi
Spytowanja žołmy traſcha,
Wſchi nim ſmy my ſchowani!

Jeſuſ ħam, hdyž wotſal čžahnu,
Je mój troſcht! Mam nadžiju,
So tež pšches njoh' ſ rowa ſtanu
Jónu k wěcznom' žiwjenju.

S. B.

K jutram wo jutrach.

Tak rjež dodawł k tomu, ſčtož tu na druhim měſtnje wo Jutrach piſchamy, je to, ſčtož drje tu a tam w nowinach namaka wo dwojach Jutrach, kotrež ſu ras w jenym lěcže ſwjecžili. To je było w tamnym čžahu, w kotrymž pola někotrych hišcže Julianſka protyka knježeſche, pola někotrych hižo Gregorianſka, t. r. ta, kotruž nětkle mamy. E tuteho čžaha — je 350 lět ſem — ma wjeſ Lauterbach pola Stołpna pomnik. Tutón ħnadž nima dožyła ſwojeho runjecža wjaž.

Je to ſtołp. Na nim widžiſch wudypaneho kšchizowaneho **S b ó ž n i k**a a napiſmo, kotrež čži praji, ſo je wěrno, ſo ſu w lěcže 1584 dwójžy Jutry ſwjecžili. „Jutry ſtołp“ mjenuja tutón pomnik.

Kaſ je to ſžyła ſ Jutrami a dožyła ſ protyku?

So my Jutry tak, t. r. w tym čžahu ſwjecžimy, w kotrymž je ſwjecžimy, roſkudži tamna wulka žyrkwinska ſhromadžina w Nicāa w lěcže 325, kotraž tež wo druhich wažnych wěžach, tak wo wěrnuſnacžu roſkudži. Wona ſkónčži ſ tym tak mjenowanu „jutrownu roſkoru“, t. r. wojowanje wo termin abo čžah jutrowneho ſwjedženja. Wo tuteho žyrkwinskeho konzila lěta 325 ſem ſwjecžimy Jutry na njeđželi, kotraž je přenja po přenim połnym měžacžku nalěcža. Hdyž je połny měžacžk njeđželu, ſu Jutry tydžeñ po tutej njeđželi. Jutry njemóžeja po tutym poſtajeñju ženje do 22. mērža a ženje po 25. ħaprleje bycž.

Tak wěſch, čžehodla Jutry ras ſahe ras poſdže. Ale runje tehole dla ſo hižo dołho próžuja, tutón njedoſtatł — a ſa jich wjele je to njedoſtatł! — wotſtronicž. Po wſchēm ſdacžu je to nětk tež najdlěhe trało. Wotſtroni drje ſo bórny.

Něhdyže pšched 350 lětami bě ſa protykarjow wažne a woſebite lěto. W lěcže 1582 wotſtupichu wot ſtareje, t. r. Julianſkeje protyki a pšchijachu nowu, kotruž po ħamžu Gregoru XIII. Gregorianſku mjenowachu. So ſo to powſchittowne njeſta, tež w jenotliwych krajač a ludach niž, wo tym ſwědcži nam tamny Lauterbachſki pomnik. Woſebje bě roſ-

džěl a rostora mjes protestantami a katolikami. Katolikojo činjachu hnydom po woli swojeho bamža, protestantojo njeběchu powšchittownje swólniwi, tež tak činicž, hacž runje Gregorianška protyfa smylki, kotrež bě stara protyfa po čažku nacžinika, porjedži. Dokho došč wšah je tuto wotpořasowanje noweje protyki mjes protestantami Němskeje bylo. Šakle w lěcže 1700 tež woni do toho swolichu. Wostalo je wono hacž do našeho čaža w prawowěrnej zyrkwi.

W lěcže 1582 pschijachu nowu protyku Italška, Španiška, Portugalska na sa to postajenym dnju; dwaj měřazaj posdžišcho tež Franzowska. W lěcže 1583 swolichu do pschēmjenja katolške kraje Němskeje, Schwiza, Hollandška, 1586 Pólska, 1587 Wuherška.

Nětk srosumimy, tak bě móžno, tu we Łužizy tamny pomnik štajicž, so njeby šapomnjene bylo, so šu w jnym lěcže dwójzy Jutry šwjecžili. —

Dróbnisheho wo tym wšchēm rospizamy šnadž tu pschi škladnosčzi.

Khrystuš — šchescžijan.

Šdnž hdy w běhu lěta, šteji Jutry šchescžijan psched Khrystuškom. Šdnž hdy, šjewi šo Jutry, hacž šchescžijan je šchescžijan!

Njeje-li Khrystuš štanyl, praji hižo Pawol, šcže wy šchescžijenjo wbošy a wbohuschy. „Nětk pak je Khrystuš štanyl!“ Pawol pokraccjuje a hušto došč praji. Tuž my šchescžijenjo nješmy wbošy a wbohuschy, — hdyž my šchescžijenjo šmy šchescžijenjo!

Čžehodla pak je nětk hušto tak, so čži, kiž šchescžijenjo rětaja, šu tak wbošy a wbohuschy? Tak pschi šachčžach a rowach, tak na šhoroložu a w nusy. Ale niz jeno tehdy. Tak w špytowanjach křwě a šwěta, tak w hubjennyh čžachach a we dobrnyh čžachach. Čžehodla? — Čžehodla morkotanje, šelenje, šhanje, pschikšwodženje, šawicž hida?

Tohodla to wšcho, dokelž šchescžijenjo — Jutry nješwjecžachu! Tohodla, dokelž so Jutry jutrneje wěry pošni njebuchu! Tohodla, dokelž so morweho Šbóžnika žiweho njewohladaču! Tohodla, dokelž so maja ša to, so je Šbóžnik Jesuš Khrystuš w rowje wostal, so je morwy! Tohodla!

Pschetož: bychu-li Jutry woni Jutry šwjecžili, bychu-li wěřili: „Jesuš Khrystuš je štanyl a je žiwy!“ — njeby ničo tajke móžno bylo: morkotanje, šelenje a šchtož teho wjazy, — njebychu šchescžijenjo w nusy a štyku a šchtož tajkeho mjenowachmy, tajzy byli, šajzy šu, — njebychu šchescžijenjo tak nješchescžijanšy, tak nješhrystušowibyli!

Jutry šu! Jutrow ewangelijon, Jutrow wjeřela powěščje: Khrystuš je štanyl! Khrystuš je žiwy!

Jutry šu! Pak ty to wěřiš, pak ty to njewěřiš! Čžeho njeje, njemóže byčž!

Ša wěřju: Jesuš Khrystuš je štanyl a je žiwy, t. r. ja wěm, so Jesuš Khrystuš je žiwy a je mój Knjes, je tón Knjes, kotrehož je wšchitta móž w njebjěchach a na šemi. To šažo rěka: tohodla ja njemorkotam, dokelž nje-trjebam, nješelu a šo njepšchikšłodžam, dokelž njemóžu, tohodla šo ja njeboju a tohodla šo ja nješordžu, dokelž njemóžu: Jesuš Khrystuš džě je žiwy a je tu a je wšchudžom a je Knjes a kral!

Pak šy ty šchescžijan, pak niz. Šsy-li ty šchescžijan, dny-bišy jutry šchescžijan byčž a tuteje wěry mēčž do štanjeneho, žiweho Šbóžnika, kiž je wšchudžom, kiž je pola naš a to hacž do ššoncženja šwěta! Nješy-li ty jutry šchescžijan, nješy dožyła šchescžijan!

Tohodla: My prajimy, so šmy šchescžijenjo. Tuž pak budžmy to! Budžmy to woprawdže! Šdnž prajimy, so šmy šchescžijenjo, w žiwjenju pak šo mamy, jako njeby tu ani Bóh ani Šbóžnik był, hanimy my Bóha a Khrystuša, prajo je šwojim šadžerženjom, so Bóh, so Khrystuš je njemóžny, šklaby, haj so njeje Bóh. A my šchłodžimy šebi a druhim nanajbóle!

Jutry! Khrystuš je štanyl! To, šchtož ty trjebach nanajbóle a šchtož drušy trjebaju nanajbóle a tak tež lud a wótžny kraj, to je — so ty šy šchescžijan, jutry šchescžijan!

Šotowy.

„Ša šym hotowy!“ Tole šlowo šlyšišy wošebje wokoło Jutrow. Młodži čžlowjetojo, šchulerjo, šchulečki, wučžomny, pacžerške džěcži jo trjebaja. „Ša šym hotowy!“ Š čžim to? A dožyła, šchto šwěři šebi to prajicž? Šotowy ničto njeje, tež š wuknjenjom niz! Wuknjesch hacž do šmjercže. A runje šmjercž tak někotremu počáže, so njeje ani š wuknjenjom ani hewak hotowy. Tohodla mašy čžadž žiwjenja wuknycž, so by nawuknył šnajmjeňšcha ša šmjercž hotowy byčž. Tak šdobom tež ša žiwjenje najlěpšeho wuknjesch.

Šotowy! To je šamer, kotryž čži pschezo šamer woštanje, kotryž ženje njedozpijesch tu na šemi a byrnjež 100 lět štaroby dožpił.

Ščžejazy šerš a šněšowe mjetele.

Šdnž běchu šo lětkša někotre dny maleho róžka minyła, šo wjedro ščžopli. Wože ššoncžko wohrjewasche. Šdašche šo, so je nalěčžo hižo tu. Drježdžanszy wobnydlerjo wukhodžowachu šo we wulkej šahrodže a wotpocžowachu na šawkach kaž w lěcžu. Tež ja běch mjes nimi. Šako pak šo Wože ššoncžko šhilešche, šažo šymški powětr dujesche. Šso domoj wrócžejo wšwolich bližšchi pucž psches Botanišku šahrodu. Tam wuhladach mjes šchtomami šo něšchto žolčžicž, po wulkej šchčžezžy dóndžech bliže, a hlej, štejach hnuta psched ščžejazy mjetekom. Šódla šaczanskeho běšche jeho mjeno „Olivar“. Kaž na ša-ložki pschilěpjene běchu wjazy kwětkow w jnym čžecžiku. A tajkich čžecžikow bě wjele na šeršku! Šheluščki kwětkow šu šchtyrřožkate a bruneje barby. Š nich roštu šchtyri žolte šopjeschka, kaž čženke wulke šancžiki, šo na šoncžku šažo še šeluščkej šlonjejo. Šelušč šam je krašnje wupyšchenny ščženšimi, šrótkimi nitkami. Še rosdžěleny do šchtyri šchtyrřožkow. Tute šu šažo krašnje dróbnuščko wudebjene. Něšchto žyle wošebite je tale šumšchtna pycha. Šaja tež tak lubošne, ššódko a mjehke wonjenje, so njewěm kwětku, kiž mohła šo š nimi runacž.

Domoy džěch š myšlicžku: „Knježe, tak šu Šwoje šutki tak wulke a tak je jich tak wjele! Ty šy je wšchitke mudrje wustajil a šemja je pošna Šwojeho boháštwu!“ Šóždy džěň běch nětko š hoščžom pola šerška a wošchewich šo na jeho wonjenju. A hlej, ša někotre dny jeho šužod š drugeje štrony šchčžezki šacžewasche. Še šamšne ščženicžka! Šeho šancžiki běchu jenož šrótsche, šheluščki mjenje wudebjene a dožyła nje-

wonjachu. Pytach jeho mjeno a czitach. „Japan. Zaubernuŝ“. Czehodla njewonjesch? Je wina twoje mjeno? Bóh Knjes kufkarstwo njelubuje. Je-li tohodla wón wíat? Schtó je tebi tuto mjeno dat? Takle stejo myŝlach. Njepyntnych, so wulka czorna mróczel horje czehnjesche a nětko hižo huŝte kněhowe mjetele na semju a na kczeniczka mjetasche. Mjetele paŝ hnydom rostachu a kczeniczka lubje napojichu, tak so hiŝcze ŝlódŝcho wonjachu. Potom paŝ ras pocza kněh wěcz, smiŝke hrimanje bubotasche wot sažneho wjeczora hacž do ŝameje nozy. Wbohej kerkaj, tak wój to pŝchetraketaj! Rano ležesche hluboki kněh na semi. Sahe podach ŝo na pucž. Chyzyh rjane ŝhtomy widžecž, priedy hacž wětr kněh wottŝchaŝy. A hlej, bě to kraŝnoŝč, kaž ju ŝ bajkow ŝnajemy! Pŝchindžech do jahrodny. Nětotre pucže běchu wuŝto wuŝnypane ŝchžežki. Mužoj wožachu w kněŝy, ŝchaŝechu kněh se ŝchwiznyh, ŝahodnyh ŝhtomikow, so njeby je kněhowa czeža ŝlamala. Wicheŝ kněh lěŝnyh ke kczējazy maj kerkomaj. Kczeniczka mējachu kněhowe mēžki. Spodny mēžkow dale rjenje wonjachu. Ptacžki wokolo mje frunczachu, žadachu knědanje. Hacž pŝched woblicžo pŝchileczachu, hdžež ŝo kaž blyŝt ŝaŝo ŝwjertnychu. Pŝchi dalehiczu tež tŝi wjewjercžki pŝchindžechu, jena czorna mjes nimi. Slěŝy po draŝcže horje a na wupŝchestrjenej ruzny kufki worjehow ŝedžo rymŝasche, ptacžkam k hñewej. „Maŝy rawŝto, ŝchtó ŝchžyŝt cži to ŝa ŝto wŝacž?“

Wo ŝhwilzy wjazny ludži pŝchindže, a ptacžkam bě pomhane. Kóždny něŝto ŝobu pŝchinjeŝe.

Esneŝ rucže rosta, a to bě derje. Shtyri a poŝ njedžel ŝym ke kczējazy maj kerkomaj kłodžika. Nětko paŝ ŝu ŝo jich bancžiki ŝbrunike a wón je ŝo ŝhubika. L.

Namaŝanŝi.

Wuŝladujo Eswjate piŝmo njeŝdže nam wo to, něŝto wědžecž chžycž wo Eswjatym piŝmje abo něŝto wo nim rěczecž, ně, ŝo by wono nam dopomhaŝo k tomu, ŝo bychmy my něŝto byli.

Zyrkej a ŝtat.

Kanzler Adolf Hitler rjekny w Mnichowje pŝchi wulkim appellu revoluzije: „Bóh da naŝch lud najpriedy 4 a poŝ lěta dobywacz, potom naŝ poniži, da nam cžaŝ njehanbicžiwosče, da nam paŝ po 14lětnym bēdženju tutu pŝchewinycž. Schtóž ŝo na němŝkim ludu ŝta, je dživ, a my nočzemny ŝo do ŝmylkow ŝaŝmjatacz, kotrež ŝo na kónzu wójnŝkich lět naŝcheho luda ŝmozowachu: njedžakowni bycz. Chžerŝy tola ŝpōŝnacž, ŝchtóž w tutnyh 14 lětach bu! Schtóž bu w poŝlednim lěcže doŝonjane, je tak njewuŝlyŝchane, ŝo naŝ to dyrbi nuŝowacz do najhlubŝcheje ponižnosče. To nam pokajuje, ŝo Wŝchehomóžny njeje naŝch lud wopuŝchczik, ŝo wón jón ŝnowa hnadnje pŝchija w tym wokomiku, w kotrymž ŝo wón ŝam ŝaŝo namaŝa. A ŝo ŝo lud ŝam wjazny njeŝhubi, to njech je naŝche ŝlubjenje, dołhož ŝmy žiwi a nam tón Knjes móž da, wojowanje dale wojowacz.“ — Sacžuwamy my a ŝacžuwamy naŝch žyly lud, tak hluboko je Adolf Hitler ŝapŝchijaŝ ŝmyŝki wŝcheho, ŝchtóž ŝo ŝta w tutnym naŝchim cžaŝu? So bychmy my, ŝo by naŝch žyly lud tutoho wjednika tež po tutnym pucžu ŝczěhowaŝ! Potom žaneho ŝtracha, ŝo ŝo wjednik a ludej nje poradži, dozpicž ŝamery, kotrež Adolf Hitler we ŝwojej wulkej, nadobnej myŝli ŝa naŝ, ŝa lud ma. — Njeje tak, ŝo lud, ŝo wŝchitzny haŝle potom, hdnyž tež po tutnym nabožnym pucžu

ŝ wjednikom du, wobŝwědcža, ŝo je jim Adolf Hitler „tón wjednik“?

Jutry. Tak huŝto hacž ŝo Jutry bliža, rěczy ŝo tež wo pŝchepołożenju Jutrow abo lěpje wo położenju Jutrow na wěŝtu njedželu a wo pŝcheměnenju protny. Wdy by pŝchezo tak byŝo, kaž lětka, ŝo je Jutrowniczka 1. haprleje, njeby ŝe bi nihtón na to myŝliŝ. Ale tak tola njeje. Jutry móža hiŝcže priedy bycz a móžeja wo wjele poŝdžichu bycz. Shtyri njedžele rosdžela je. To pothadža ŝ toho, ŝo ŝo ŝcheiczijanŝte Jutry ŝložuja po Jutrach Stareho ŝakonja; tute ŝaŝo ŝložuja ŝo po mēŝacžku a po ŝapoczatku nalēcža. Hižo dołho jednaja wo pŝcheměnenju. A ŝwjajanje Jutrow je wěŝtej njedželu wokolo 1. haprleje by jara dobre byŝo. Najdlěhe ŝu wobmyŝlenja pŝchecžiwu tomu mētej katolŝkej zyrkwi. To je ŝo tež po cžaŝu pŝcheměniko. Tak je tež nětko o thodorna abo prawowěrna zyrkej do toho ŝwolika, ŝo ŝo ŝa Jutry wěŝta njedžela poŝtaji. Tež ŝa poměrne pŝcheměnenje protny je tuta zyrkej, ŝa to paŝ niž, ŝo by ŝo lěto, kaž tež chžeja, do 13 mēžazow rosdželiko a tak ŝo žyŝe dołalne licženje lěta pŝchetworiko. — Eŝnadž nětko tutón nowy cžaŝ, kiž je tak revolutionarny, tež tole, wo cžimž hižo tak dołho jednaja, dołonja a ŝwētej nowu protny da.

Wŝchelate ŝ bliŝka a dołoŝa.

Do Eserbow, do Lužicy, do Budnyŝchina a wokoliny pŝchithadžeja Jutry wjele žylyh. Lětka knadž budže jich hiŝcže wjazny, — jeli ŝo Bóh tón Knjes nam ŝa Jutry rjane wjedro ŝpožcži. „Jutrowne jěchanje“ abo „ŝchizerjo“ a „ŝejka kulenje“ wabi žylyh k nam. Nowiny a pŝchede wŝchēm tež radio je powěŝcz wo tutnyh napravach rosnjeŝt po Němŝkej a dale. A tute ŝu tež něŝto woŝebite. Tohodla njednyrbjako tola žaneho Eserba bycz, kiž to hiŝcže njewohlada. Abo je, ŝchtóž woŝebite a rjane w naŝchej domiŝnje, ŝa žylyh a niž ŝa naŝ tu domoródnnyh? — Wboje, jěchanje kaž kulenje, je Jutrowniczku. Wboje wohladaŝch byes dołhich pucžow w naŝchim ŝtarym Budnyŝchinje. S ŝchizerjemi ŝetkaŝch paŝ ŝo dołoko a ŝcheroŝo po Lužicy. Tuto waŝchjo je woŝebje naprawa ratarjow. Wona je drje něhdže to, ŝchtóž w druhich krajinach „Saatreiten“ abo „Saatangang“ abo „Flurengang“ abo hiŝcže hinaŝ mjenuja. Ratarjo, wjeŝ, woŝada ŝo ŝjednocži a czehnje modlitwy ŝpěwajo wokolo honow, proŝcho wo ŝchit a žohnowanje. Wbožnyh ratarjow naprawa a wŝchanjo to. Tohodla jěchaja tež ŝerbizny ŝchizerjo — burjo, burŝny ŝynojo a pohonczjo — wot Božeho doma pŝches hona k ŝuŝhodnemu Božemu domej a ŝaŝo wróczo k ŝwojemu Božemu domej a ŝpěwaju paczerje. A ŝo ŝo to Jutry ŝtawa? Jutrowny Knjes je Knjes wŝcheho žiwjenja a w jutrownym cžaŝu wotucža pŝchiroda, wotucžeja byly k nowemu žiwjenju. Kaŝ njednyrbjeli ŝo ratarjo tutomu Knjeŝej žiwjenja modlicž ŝa tuto młode žiwjenje, kotrež je ratarjow nowa nadžija? Woni dnyrbja ŝo modlicž! My dnyrbimy ŝo modlicž!

Na pucž.

Jeŝuŝ Chryŝtuŝ je ŝtanyŝ, je žiwy. Schtóž nětko wo dnjo abo w nozy, ŝchtóž nětko w dobrym abo ŝlym cžaŝu cžini, jaŝo by tu Jeŝuŝ Chryŝtuŝ njebyŝ, tón praji: Jutrowna powěŝcz je kŝa! Jeŝuŝ je morwy! — Wěŝch ty to? Prajiŝch ty to? Cžiniŝch ty tak?